

Minningarorð

Louisa á Fløtti er farin inn í ta havn, sum hon stevndi ímóti.

Heilsan var ikki góð tey seinastu árin, men vit, ið umgingust hana dagliga, høvdu væntað, at tað fór at batna, tí um stutta tíð var ætlanin at hon skuldi fáa skurðviðgerð og harvið fáa betrað heilsuna. Men her steig hann, sum hon hevði sett alt sitt álít á, upp í millum og teskaði: kom heim.

At hon vildi hetta, fekk eg fullgott prógv fyri einans fáar tímar áðrenn hon slóknaði. Eg kom fram at sjúkrahúsi, røddin var veik, hon segði: Leivur, tá ið tað verður so leingi, verður tað so tungt.

Nú er lættnað og nú er stílt. Tað er ikki so lætt hjá mær at føra pennin og skriva um hesa megnarkvinnu, tí at eg verði máttstolin av heitum kenslum. Hon sýndi í verum at hon altíð var tann hjálpasama, at gera tað góða fyri onnur var hennara fremsta mál.

Tann bóðskapurin, tá frelsarin á sinni stókk inn á gólvið hjá Martu og Mariu, nemur við okkum øll.

Tað sermerktu við Louisa var, at hon heilt frá ungum árum kundi flokkast til tær báðar, men sum hon kom longur fram á leiðina, fór hon meira og meira at líkjast Mariu, og nú heilsan gjørdist vánalig, var hon henni meirlík, henni hóvaði væl at sita við frelsarans fótur.

Louisa fann sær mann inni úr Hálvmørk, hin spaklynta Hans Johannus. Tey fingur teir dreingir og eina gentu, og sum vera man stóðu tey henni nærmast. Hon fekk eisini ta stóru gleði at eiga fleiri barnabørn, sum hon var sera góð við og sum góvu henni nógvar sólskinslætur. Ásannast má, at barnaverðin er tann sama ætt eftir ætt.

Somuleiðis er áralagið hitt sama, sum vit fingur frá okkara fyrstu foreldrum, hetta at føðast og doyggja er lagna mannaættarinnar, hetta er eitt av teimum mongu, sum liggur fast frá tí alvísarad og honum, sum hevur skapt alt ið rørist og segði: at tað var sára gott.

Sum prestur sipaði til úr 131 sálmi eftir Dávid, tað má sigast at vera beinræði, tí hetta var Louisa, hon hevði og vildi ikki gera háva úr tí, hon í verum framdi, hon var ein av teimum stillu og tey eru ofta ring at gera sær metingar um. Men vit mongu, sum kendu hana, eru henni sera takksom fyri teir varðar, ið hon setti á leiðini.

Nú er hon farin afturundir og er handan sýn. Hjá tykkum, sum hon stóð allarnærmast, kennist sorgin svár, men gott og fløvandi er at kenna hitan av hondum, ið sleptu.

Vit heiman av Kviggjarfossi vilja minnst og takka fyri tín stóra kærlleika og trúfesti.

Hvíl í friði.

Leivur Eidesgaard

Mitsubishi Colt

1500 GLX, árg. 4/89, við el-síðuspeglum og sóltaki, lakeraður fyri hálvum ári síðan – til sølu ella í býti við annan eitt sindur størri bil. Áhugað kunnu ringja til Randi

Tlf. 33259 (e. kl. 17)

Blindastovnur Føroya

hevur opið mánadag–friggjadag kl. 9–16.
Telefonnr: 18222 og 19238.

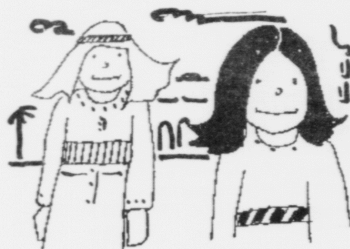

Ein tænstugenta

Na'aman var ein týdningarmikil maður. Hann hevði arbeiði í herinum, sum ansaði eftir landinum og eftir konginum.

Men Na'aman kendti ikki Gud.

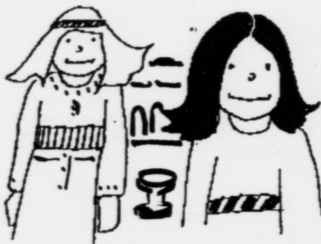
Ein, sum búði í húsi Na'amans, kom at hjálpa honum at finna Gud.

Tað var ein lítil genta. Hon var tænstugenta og hjálptu konu Na'amans at vaska og rudda og gera mat.

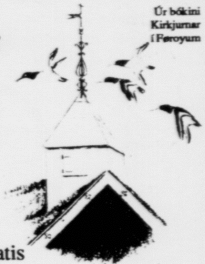
Men Gud ætlaði at hon skuldi eisini koma at hjálpa Na'aman – bara uppá ein annan máta.

Meira í næstu viku!

Sært tú mun á mynd A og mynd B?
Niðara myndin hevur 5 feilir!

Dagsins tekstur

11. sunnudag eftir trinitatis

Kollekt. Latum okkum øll biðja:

Harra, vár Guð, himmalski faðir! Vær biðjum teg, at tú við heilaga anda tínum vilt upplýsa og leiða okkum soleiðis, at vit ikki gloyma syndasekt okkara og gerast hugmóðig, men at vit av hjarta angur syndir okkara og dag frá degi betra okkum og eina ugga okkum við, at tú vilt vera okkum miskunnasamur og fyrigeva okkum alla synd okkara og gera okkum sæl um ævir fyri elskuliga son tín, Jesus Krist, váran harra, sum við tær livir og ræður í einleika heilaga ansans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar! Amen.

Epistulin skrivur Paulus apostul til Rómverja.
10. kap. 4.–17. v.

Tí at Kristus er endin á lógini til rættvísi fyri hvønn tann, sum trýr. Tí at Móses skrivur, at tann maður, sum ger ta rættvísi, sum er av lógini, skal liva við henni. Men tann rættvísi, sum er av trúgv, sigur soleiðis: »Sig ikki í hjarta tínum: »Hvør vil fara upp í himin?« – tað er, til at flyta Krist oman, – ella: »Hvør vil fara niður í undirdýpið?« – tað er, til at flyta Krist upp frá deyðum. Men hvat sigur hon? »Orðið er tær nær, í munni tínum og í hjarta tínum«. Tað er tað trúarorðið, sum vit prædika. Tí at um tú jætta við munin tínum, at Jesus er harri, og trýrt í hjarta tínum, at Guð vakti hann upp frá deyðum, tá skalst tú verða frelstur; tí at við hjartanum verður trúð til rættvísi, men við muninum verður jættað til frelsu. Tí at skriftin sigur: »Hvør tann, sum trýr á hann, skal ikki verða til skammar«. Tí at ikki er munur á Jøda og Grikk; tí at hin sami er harri hjá øllum, fulltrúur fyri øll tey, sum ákalla hann. Tí at hvør tann, sum ákallar navn Harrans, skal verða frelstur. Hvussu skulu tey tá ákalla tann, sum tey ikki trúgva á? Og hvussu skulu tey trúgva á hann, sum tey ikki hava hoyrt um? Og hvussu skulu tey hoyra, uttan at onkur er, sum prædika? Og hvussu skulu teir prædika, uttan at teir verða sendir? Soleiðis sum skrivað er: »Hvussu yndisligir eru fótur teirra, sum boða gleðiðskapin um hitt góða!« Men ikki vóru øll gleðiðskapinum lýðin; tí at Jesaja sigur: »Harri, hvør trúði tí, sum hann hoyrði av okkum?« So kemur tá trúgvin av tí, sum verður hoyrt; men tað, sum verður hoyrt, kemur gjøgnum orð Krists.

Hetta heilaga evangelið skrivur Lukas
evangelistur, 7. kap. 36. v. og út.

Men ein av Farisearunum beyð [Jesus] at koma og eta hjá sær; og hann fór inn við hús hjá Farisearunum og settist til borðs. Og sí, har var í bygdini ein syndafull kona; og tá ið hon fekk at vita av at hann sat til borðs heima við hús hjá Farisearunum, kom hon við eini alabastur-krukku av smyrslum og stillaði seg aftan fyri hann við fótturnar á honum grátandi, og tók til at væta fótur hansara við tárnum sínum og turkaði teir við høvudhári sínum; og hon kysti fótur hansara og salvaði teir við smyrslunum. Men tá ið Farisear-in, sum hevði boðið honum, sá hetta, segði hann við sær sjálvum: »Hevði hann verið ein profetur, mátti hann vitað, hvør og hvat fyri ein kona hon er, sum nemur við hann, at hon er ein syndafull kona.« Og Jesus tók til orða og segði við hann: »Símun, eg havi nakað at siga tær.« Men hann sigur: »Meistari, sig tað!« Ein maður, sum lenti peningar út, hevði tveir skuldarar; annar teirra skyldaði honum fimm hundrad denarar, og annar fimti. Og tá ið teir einki áttu at gjalda við, gav hann teimum báðum eftir. Hvør teirra man nú elska hann meira? Símun svaraði og segði: »Eg haldi, at tann, sum hann gav meira eftir.« Men hann segði við hann: »Rætt dæmdu tú.« Og í tí hann vendi sær móti konuni, segði hann við Símun: »Sært tú hesa konuna? Eg kom inn í hús tíni; tú gavst mær ikki vatn til fótur mínar, men hon vætti fótur mínar við tárnum sínum og turkaði teir við hári sínum. Tú gavst mær ikki koss; men hon helt ikki uppat, frá tí eg kom inn, at kyssa fótur mínar. Tú salvaði ikki høvur mítt við olju; men hon salvaði fótur mínar við smyrslum. Av teirri grund sigi eg tær: Hennara mongu syndir eru henni fyrigivnar, tí at hon elskaði mik; men tann, sum lítir er fyrigivið, elskar lít.« Men hann segði við hana: »Syndir tínar eru fyrigivnar.« Og teir, sum sótu til borðs við honum, fóru at siga við sær sjálvum: »Hvør er hesin, sum eisini fyrigiver syndir?« Men hann segði við konuna: »Trúgv tín hevur frelst teg; far í friði!«